

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 19 Ὀκτωβρίου 2025 - Γ' Λουκᾶ (Λκ. ζ' 11-16).

Τά θαύματα πού βλέπουμε ἀπό τά ἱερά Εὐαγγέλια, μά καί ὅλα τά θαύματα πού κάνει ὁ Θεός ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν δείχνουν μόνο τήν δύναμή Του, ἀλλά καί τήν ἀγάπη Του. Πρῶτα τήν ἀγάπη κι' ὕστερα τήν δύναμή Του. Μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός, καί ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει, γί' αὐτό δείχνει τήν δύναμή Του στόν κόσμο γιά μᾶς. Ἄν δέν ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ δύναμή Του θά κατέστρεφε τόν κόσμο. Γιατί ὁ Θεός ὅπως δημιούργησε τόν κόσμο, ἔτσι θά μπορούσε καί νά τόν καταστρέψει, μά δέν τό κάνει ἀκριβῶς ἐπειδή ἀγαπάει τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο.

Ἀκούσαμε στό σημερινό Εὐαγγέλιο ὅτι ὁ Ἰησοῦς μπροστά στό σπαρακτικό θέαμα τῆς χήρας μητέρας πού κήδευε τό παιδί της «ἐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτῇ», τήν πόνεσε δηλαδή ἡ ψυχή Του. Γιά νά 'χει ἀγάπη, λυπήθηκε τήν μητέρα· γιά νά 'χει δύναμη, ἀνέστησε τό παιδί της. Τά ἱερά Εὐαγγέλια, μᾶς ἀναφέρουν πῶς ὁ Χριστός ἔκανε τρεῖς ἀναστάσει νεκρῶν. Ὅταν ἀνέστησε τήν θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου, ὅταν ἀνέστησε τόν Λάζαρο καί ὅταν ἀνέστησε τόν γιό τῆς χήρας στήν πόλη Ναΐν, πού ἀκούσαμε σήμερα. Καί στίς τρεῖς περιπτώσεις ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀνασταίνει τούς νεκρούς μέ μιά κυριαρχική ἐξουσία, τήν ὁποία ἔχει ὡς Θεός καί ἀρχηγός τῆς ζωῆς. Θά πρέπει ὁμως νά προσέξουμε ὅτι καί στα τρία θαύματα, πρὶν ὁ Ἰησοῦς νά πεῖ τά λόγια τῆς κυριαρχικῆς Του ἐξουσίας, ἔδειξε λύπη καί συμπάθεια γιά τούς ἀνθρώπους. Πρὶν δηλαδή φανερώσει τήν δύναμή Του, ἔδειξε τήν ἀγάπη Του, ἐκεῖνο πού ἔκανε καί σέ ἄλλα θαύματα. Σέ ὅλες τίς περιπτώσεις γιά τίς ὁποῖες μᾶς μιλοῦν τά ἱερά Εὐαγγέλια, διαπιστώνουμε πῶς ἐκεῖνο πού «βάζει» σέ ἐνέργεια τόν Ἰησοῦ Χριστό νά κάνει ἓνα θαῦμα καί νά εὐεργετήσῃ τούς ἀνθρώπους, εἶναι ἡ ἀγάπη Του. Ἡ θεότητά Του πρῶτα ἐκδηλώνεται σάν ἀγάπη καί ὕστερα σάν δύναμη πού μπορεῖ τά πάντα. Γιατί καί ἡ ἀγάπη καί ἡ δύναμη εἶναι καί οἱ δύο ιδιότητες ἢ ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ· ἡ μία μέσα στήν ἄλλη, ἡ δύναμή Του δηλαδή μέσα στήν ἀγάπη Του καί ἡ ἀγάπη Του μέσα στήν δύναμή Του.

Δέν συμβαίνει όμως τό ἴδιο καί σέ μᾶς τούς ἀνθρώπους. Σέ 'μᾶς, κι' ἂν θά ἔχουμε ἀγάπη, θά εἶναι χωρίς δύναμη, κι' ἂν θά ἔχουμε δύναμη, θά εἶναι χωρίς ἀγάπη. Ὅπου καί ἂν κοιτάξουμε στήν ζωή μας αὐτό βλέπουμε· ἢ μᾶς λείπει ἡ ἀγάπη, ἢ μᾶς λείπει ἡ δύναμη. Καί συμβαίνει νά ἔχουμε μια ἀγάπη ἄρρωστη πού νά εἶναι ἀδυναμία, ἢ νά ἔχουμε μια δύναμη τυφλή πού νά εἶναι ἀπανθρωπιά. Αὐτό τό καταλαβαίνουμε καί τό ζοῦμε πολύ ἔντονα στόν καιρό μας. Διαθέτουμε μεγάλες φυσικές δυνάμεις, πού δέν κατευθύνονται ὅμως ἀπό τήν προσωπική ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον γιά τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ τεχνική, ἡ κρατική διοίκηση, ἡ κοινωνική ὀργάνωση οἱ διάφορες διεθνεῖς σχέσεις, εἶναι τέτοιες δυνάμεις χωρίς ἀγάπη. Ὅλα αὐτά πού εἶναι γιά τόν ἄνθρωπο, καταλήγουν νά μήν ὑπηρετοῦν τόν ἄνθρωπο, γιατί γίνονται αὐτοσκοπός καί ὑπηρετοῦν τόν ἑαυτό τους. Ἐπειτα κι' ὅταν ἀκόμα θέλουμε νά δείξουμε ἀγάπη, ἡ ἀγάπη μας εἶναι ρηχή, μιά ἄρρωστημένη συναισθηματολογία, χωρίς δύναμη καί ἐπιβολή. Αὐτό φαίνεται καθαρά σήμερα στήν οἰκογένεια καί στήν ἐκπαίδευση. Ξεκινώντας ἀπό πλανεμένες θεωρίες γιά τήν ἀγάπη, καταντήσαμε γονεῖς καί ἐκπαιδευτικοί νά μήν μπορούμε νά ἀναθρέψουμε καί νά ἐκπαιδεύσουμε τά παιδιά μας. Εἶναι ἕνα ζήτημα ἀσυνήθιστο, κάτι δηλαδή πού τό ζοῦμε, ἀλλά δέν τό προσέχουμε καί δέν τό ξεκαθαρίζουμε στήν σκέψη μας.

Ὅπως καί ἂν τό δοῦμε καταλήγουμε στό ἴδιο συμπέρασμα, ὅτι δηλαδή στήν ζωή τῶν ἀνθρώπων λείπουν αὐτά τά δύο· ἡ ἀγάπη στήν δύναμή τους καί ἡ δύναμη στήν ἀγάπη τους. Ἡ δύναμή μας εἶναι λειψή, χωρίς ἀγάπη· καί ἡ ἀγάπη μας καί αὐτή ὑστερεῖ σέ δύναμη. Ἡ ἀγάπη καί ἡ δύναμη εἶναι δύο μεγάλες ιδιότητες καί ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, μέ τίς ὁποῖες θέλει καί μπορεῖ νά κυβερνᾷ τόν κόσμο καί μέ αὐτές τίς δυνάμεις θέλει καί μπορεῖ νά σώσει τόν ἄνθρωπο.

Ἀμήν.